Ч. 37. Пятниця 17 лютого (2 марта) 1906. Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Дума державна в Росиї і вибори до неї.

Указом з 26 лютого скликав цар, як вже звістно, Думу державну, перший парлямент в Росиї, на день 10 мая с. р. Загально говорять, що указ о скликаню Думи треба уважати за відповідь на жадане конґресу членів „союза з 30 жовтня“ і що само скликане зробило в цілій Росиї дуже добре враженє. О скілько се згідне з правдивим станом річи, годі нам, розуміє ся, оцінити; але дві обставини, які вяжуть ся з першим російским парляментом, не роблять великої надії на него, бодай в найблизших часах.

Чим буде російска Дума державна? Парляментом в значіню західно-европейскім? Ні; такий парлямент вимагає конституциї, а конституциї й доси в Росиї нема тай не буде так борзо; єсть лиш указ самодержавного царя, котрий робить народови якісь пільги і переносить деякі права на вибиране з помежи народу тіло назване „Думою“. Але що самодержавний цар дав, то може й самодержавний відобрати. Дума державна не має длятого ніякого виразного характеру політичного; она єсть чимсь посередним межи самодержавним царем а заневоленим народом. Але остаточно і зле ліпше від гіршого; добра й Дума з вибору, коли нема справдешного парляменту; може з часом щось ліпшого виробить ся з неї, коби лиш нарід прийшов до голосу. Ба, коби! Вибори до Думи, які мають розпочати ся вже 5 марта, не роблять великої надії на склад Думи державної. Російскі вибори то лиха і на російский лад перероблена копія австрийских виборів курияльної системи, котра пережила ся і в Австриї дожидає реформи.

Після законів виборчих з дня 6 серпня і 11 вересня м. р. мають вибори в Росиї до Думи державної відбувати ся в слідуючий спосіб: На поодиноких зборах правиборців будуть вибирати ся виборці для загальних зборів виборців з цілої ґубернії. Аж на тих зборах виборців мають вибирати ся з них після поодиноких курий посли до Думи державної. А тих курий єсть чотири: 1) курия селяньска; 2) курия властителів більших посілостий; 3) курия міст і 4) курия робітників фабричних.

До селяньскої куриї вибирає кожда сільска громада двох правиборців і они вибирають зпоміж себе одного посла до Думи державної, заким ще на загальних зборах правиборців з поодиноких курий цілої ґубернії відбувають ся вибори. Аж по тім мають відбувати ся загальні збори ґубернаторских виборців, зі всіх курий, щоби вибрати на них припадаюче на кожду ґубернію число послів, котре як до ґубернії буває 3 до 13.

Курия властителів більшої посілости складає ся з правиборців, вибираних властителями з цілого повіта. Курия виснлає тих правиборців на загальні збори ґуберніскі і они по сконстатованю цензу виборчого, який буває від 150 до 600 десятин, вибирають послів.

Курия міст має два відділи. Більшу курию творять правиборці вибирані поменшими містами а меншу правиборці головних і ґуберніских міст. Властителі недвижимостий або промислові підприємці, особи, що платять державний податок ґрунтовий, особи, що через рік платять податок від помешкань або мають власне помешканє, і наконець всі, що стоять в службі державній, міскій і земскій мають право вибору; они вибирають з посеред себе правиборців до міскої куриї в числі 1 до 12.

Курия робітнича складає ся із заступників робочого народу. Виборцями до тої куриї суть всі робітники гірничі і фабричні, скоро підприємство держить більше як 50 робітників. Робітники поодиноких підприємств промислових іменують насамперед з посеред себе послів і то одного посла на 500 до 1000 робітників. Аж тоті посли вибирають з поміж себе правиборців до міскої куриї або просто до загальних ґуберніских зборів виборчих, котрі вибирають послів до Думи державної.

Як видко із сего, система виборча в Росиї єсть дуже запутана; до того ще прихо-

---

4)

Ледами і ночами.

(З анґлійского — Макса Памбертона).

(Дальше).

Павло Зазулич поклав ся до ліжка о годині 4-ій рано. В часі двогодинного сну бачив перед собою Мариянну Бест і огород вічної весни, в котрім она була панию. Але коли вибила 6-та година і 20 трубачів затрубіло з валів укріпленя зарю, підняв ся він тяжко з своєї постели, одягнув ся і пійшов ще заспаний і з тяжкою головою до своєї одностайної служби в кріпости. Аж коли промінї сходячого сонця розігнали поволи темноту зимового поранка і сьвіжий вітер овіяв єго лице, ожили ся єго нерви і на єго лице виступила знов краска. І коли він опинив ся перед ґубернатором, черти єго лиця вказували на кріпке здоровлє, а єго очи яснїли молодечим жаром.

— Ви посилали за мною, пане ґенерале?

Стефанович, що любив Павла як свого сина, поглянув на него остро крізь цвікер, заки єму відповів.

— Так, пане капітане, я посилав за вами. Ви вже мусїли чути о тїй новині?

— О новині, пане ґенерале?

— Так, о тім, що они там в Льондонї мають плян батериї ч. 3, який мусїв продати хтось, хто батерию так само добре знає, як ви або я.

Стефанович говорив то з байдужностию, немов би ціла справа була найдрібнїйша, про яку він взагалї міг згадати. То була єго привичка, уникати якого небудь вибуху гніву, бо він ненавидів внїшного виявлюваня зворушеня ума; єго погляду все більше бояли ся як єго слова. Коли єго рука упала на яку жертву, то удар єї був як поліцуй рожі, але єго наслїдки були страшні і могли спричинити смерть.

Зазулич добре знав ту навичку і бояв ся єї так само, як злочинець жартів свого судиї.

— Мають плян батериї ч. 3 в Льондонї, пане ґенерале? То лож! — крикнув глядячи питаючо на обох комендантів. — То лож, кажу я і навіть поясню то Анґлійцям. Они не можуть мати пляну, то чисто немислима річ! Хто дав би їм єго? Де є такий чоловік в Кронштадтї, котрий би продавав тайни свого краю? Ви самі знаєте, пане ґенерале, що то не правда! Боже великий, що таке обжалованє можна піднести против мене!

З кождою хвилею ставала єму яснїйшою вага невисказаного обжалованя; піт виступив на єго чоло і сльози поплили з єго очий. Він так щиро працював, аби стати вірним сторожем Кронштадту, що той несподїваний удар грозив від разу знищити єго честь і єго житє. Сьміли здогадувати ся, що він був негідний дотеперішного довіря, він, Павло Зазулич, що без ваганя був би потерпів смерти, коли би того вимагало ратованє кріпости! Тяжше не можна було єго обидити!

— То лож — повтаряв він заєдно, між тим як Николай Стефанович глядів на него притакуючи, а сїрі очи старого Бонца хитро блищали. — То погана лож, пане ґенерале! Ніхто не вступив до форту крім тих, котрі там мають службу. На те можу я присягнути, а коли менї не вірите, то пішлїть по Осиньского, він може вам то також сказати. Він буде з того сьміяти ся, так як я сьміяв ся би, коли би не розходило ся тут о мою честь. Ех, они не можуть мати в Льондонї того пляну; ви самі знаєте, пане ґенерале, що то неможливе!

Благаючи глядів від одного до другого, але не вичитав нїчого в їх лицях, нї прихильности нї згоди. Лице Бонца було як все загадочне і строге, Стефанович сидів в своїм кріслї, опертий плечима о поруче і глядів безнастанно на капітана.

— Не знаю нїчого — сказав у відповідь на бесїду Павла — нїчого крім того, що менї написали з Петербурга; менї доносять, що плян форту продано Анґлїйцям; ви, що командували батериєю ще перед місяцем, відповідаєте, що то неможливе, бо нїколи не було в серединї форту чужого чоловіка. Чи дїйстно так, пане капітане?

— Присягаю на те, пане ґенерале, і мій наслїдник також.

дить і то, що се в Росиї новина, котра дуже мало кому може поміститн ся в голові. Коли же возьмемо ще під розвагу всілякого рода аґітациї а передовсім впливи чиновництва та й то, що інтелїґентні круги российскої суспільности, котрі домагають ся справдешної конституциї, не хотять брати участи в сих виборах, то можемо собі легко уявити, яка то імовірно буде тота Дума державна, той перший росийский парлямент і що з него зможе вийти для народу і держави.

Заказ кольпортажі ґазет на Угорщинї.

Ми вже коротко доносили, що угорский міністер справ внутрішних заказав продавати ґазети на улицях в Будапешті. Заказ сей, вельми характеристичний для теперішних відносин на Угорщинї, єсть ще замітний і тими мотивами, які до него правительство доручило, а в котрих порушена ще й справа, яка практикує ся не лиш на Угорщинї, але й деинде. Заказ сей звучить:

Ширені продажию на улицях і похатниками прасові продукти, іменно же ґазети, не лиш обаламучують від многих лїт публичне мнїнє перекручуванєм подій і фактів та поданєм неправдивих вістий, але ще й роблять заколот своїм підбурюванєм против публичних властий і законного порядку. Позаяк правительство на основі закона з 1848 р. §. 45 арт. 18 і окружним розпорядженєм з 25 червня 1867 має не лиш право, але й обовязок вести надзір над продажию друків через похатників і на улицях, робити ту продаж зависимою від деяких условий і приписів, евентуально навіть заказати, то розпоряджаю на сїй основі і в інтересі державного і законного порядку, що продаж ґазет і друків на улицях через похатників або через виклинуванє єсть заказана аж до дальшого розпорядженя. Продавані в той спосіб друковані річи мають бути зараз сконфіскованї у тих, що їх продають. Провина против сего розпорядженя має бути карана а р е ш т о м а ж д о 15 д н і в та грошевою карою аж до 300 корон.

Внаслїдок сего розпорядженя тратять своє значінє і лїценциї, які доси були видані. А що дальше після закона з 1848 свобідна продаж незаборонених вироком прасових продуктів дозволена лиш книгарям, то заявляю, що справа продажи часописий і друкованих письм в трафіках, в публичних льокалях і на зелїзницях належить також до круга дїланя міністра справ внутрішних яко найвисшої власти поліцийної і що застерігаю собі на пізнїйше управильненє сеї справи.

Так звучить заказ, до котрого взято до помочи аж закон з 1848 і розпорядженя з років 1867, 1897 і 1902 а мотиви до заказу подано слїдуючі:

Се розпорядженє спонукала та обставина, що ґазети, які розпродувано на улицях, заливали публику тенденцийними неправдами, через що обаламучувано не лиш людий на улици, але робили також шкоду й широкій публицї, котру камельоти (уличні продавцї) то обаламучували оповіщенями сензацийних вістий, то своєю влізливостию змушували до купованя. Тотї камельоти в послїдних днях так викрикували на улицях: „Заказ виїзду Франца Кошута за границю“, „Кроваві збори народні в Ґранї“, „Стрілянина жандармів“, „Плаваючі в крови улиці“, підчас коли на тім всім не було й слова правди. Дуже богато причинила ся ще й тота обставина, що після зробленого досьвіду мимо дотичного заказу уживано до розпродажи ґазет з одної сторони ш е с т и - д о о с ь м и л ї т н и х д ї т и й, к о т р і п о в и н н і х о д и т и д о ш к о л и, з другої знов чотирнайцяти- до двайцятилїтних хлопців, котрі повинні би учити ся якогось ремесла. Легкий заробок на улицях відтягає їх від їх званя а через то робить ся формальна каста волоцюгів, бо то преці природна річ, що тотї хлопцї, котрі брехливими окликами зарабляють легким способом на день по дві до півтретя корони, волять то робити, як брати ся до поважного ремесла.

Вісти полїтичні.

До ситуациї на Угорщинї. — Події в Росиї. — Революция в Хінї.

На загальних зборах Трансданувского союза культурального виголосив Сель бесїду, в котрій доказував суперечність теперішного положеня на Угорщинї з конституциєю і законами. Держава — казав він — повинна брати в оборону публичні інституциї, а нинї мусять тотї інституциї боронити конституциї. Сель взивав всїх Мадярів до оборони конституциї і до можливо як найскоршого доведеня до залагодженя теперішної кризи. Залагодженє кризи не означувало би пониженя для нїякої партиї, бо оно лежить в інтересї цїлого народу.

Угорске бюро кореспонденцийне одержало у відповіди на маніфест коалїциї і на отверте письмо ґр. Андрашого з правительственної сторони полемічні замітки, котрі кінчать ся сконстатованєм, що край єсть спокійний і таким, можна сподївати ся, позістане. Але то не заслуга коалїциї. Противно єсть то моральний і полїтичний вирок смерти на коалїцию, котра від многих лїт бунтує нарід. Андраші висказав надію, що парлямент буде скликаний в часї приписанім законом а рівночасно в імени патріотизму завзивав урядників комітатових до витреваня в опорі, що творить нечувану суперечність, бо як-раз тотї урядники переводять цїлу акцию приготовляючу до виборів; коли они зроблять вибори неможливими, то цїла одвічальність за то спаде на коалїцию.

Петербурґска аґентия телеґрафічна доносить: Під проводом царя відбула ся вчера в Царскім Селї нарада, на котрій крім міністрів взяли участь також шефи департаментів ради державної і декотрі єї члени. Нарада тревала 5 годин, однак стоячі на порядку дневнім справи як реорґанізация ради державної і зміна законів о Думі відповідно до маніфесту з 30 жовтня зовсїм не прийшли під наради. Дальші наради під проводом царя відбудуть ся в найблизшім часї. В Петербурзї сподївають ся, що дня 10 с. м. появить ся маніфест з законом о реорґанізациї ради державної і зі зміною постанов що до Думи державної.

Велике занепокоєнє в Росиї викликало арештованє популярного предсїдателя земскої управи в Суджи курскої ґубернїї, князя П е т р а Д о л г о р у к о г о. Кн. Долгоруков єсть одним з найвиднїйших проводирів конституцийної партиї земців і тим, що скликав конґрес земців до Москви. Навіть Плеве не мав відваги арештувати того популярного чоловіка; він усунув єго лиш зі становиська предсїдателя земців. „Наша Жизнь“ виступає дуже остро против міністра Дурнова за се арештованє і заявив, що арештованє такого чоловіка може лиш збільшити загальне занепокоєнє.

З Тиенцину наспіла через Льондон сензацийна вість: В П е к і н ї в и б у х л а в е л и к а р е в о л ю ц и я. Цїсарска родина замкнула ся в палатї в „сьвятім містї“. На цїсарскім дворі настала страшенна тревога. Вся комунїкация з містом перервана. Ґенерал Юаншікаї, віцекороль Шантуна, спішить з войском на поміч цїсарскій родинї. Кілько правди на сїй вісти, годї знати. Здаєсь, що переполох викликав факт, що в царскій палатї знайдено велику скількість динаміту, а переполох збільшила ще й вість з Токіо, що кількох хіньских студентів належачих до революцийної партиї виїхало до Пекіну, щоби там виконати замах.

— Ви оба зложите ту присягу перед трибуналом, котрий буде розбирати справу. Коли вам повірять, то цїла історія буде полагоджена. Що до мене, то я уважаю цїлу справу просто сьмішною. Плян, який купили Анґлїйці, мусить бути фальшований, про те не можна сумнївати ся: нам остає ся лише пересьвідчити о тім також князя і не занедбувати нашої бачности. Більше не потребую вам нїчого сказати, пане капітане. Я не на те тут, аби вам пригадувати ваш обовязок; місто добре стережене, коли має таких слуг, як Павло Зазулич.

Капітан Павло отворив широко очи. Він гадав, що єго настоятелї піднесуть обжалованє против него, але тепер пізнав, що він помиляв ся. Підозрінє страшно пригнетило єго і коли тепер знято єго з него, було єго серце повне вдячности і преданности.

— Щиро вам дякую, пане ґенерале, — сказав він просто — але більше як то ваше впевненє не можу жадати.

Стефанович попращав єго устисненєм руки. Веселий і з наміром сейчас про цїлу річ розцитати свого підофіцира, вийшов Павло з комнати, але заки перейшов Павло велике подвіре перед домом, діткнув хтось єго рамени і коли він скоро обернув ся, побачив перед собою Бонца, котрий ішов за ним.

— Ідете, пане полковнику, тою самою дорогою що я? — спитав він.

— Іду до вязниці — відповів старий вояк гнївно. — Она вскорі заповнить ся, коли є щось на тій вісти.

— Але нїчого не може бути, пане полковнику, я готовий зложити на те найсьвятїйшу присягу. Нїхто не вступив ногою до форту.

Бонцо здвигнув плечима. Єго малї очи були прижмурені, так що подобали на очи рися.

— Кажете нїхто? — спитав він.

— Певне, на то я присягну.

— То ви цїлковито забули, що вчера мали у фортї гостя?

— Вчера?

— Так, малу Анґлїйку. А що з нею?

Капітан Павло був би не задержав ся скорше, коли би перед єго ногами була земля провалила ся.

— Ви гадаєте о Мариянні Бест, пане полковнику?

— Так, чи она „нїхто“? Чи ви, друже, гадали то само і вчера вечер, коли танцювали з нею дві години? Чи маю їй сказати, як скоро ви забули ті години, коли давали її науки, як стріляє ся з армат? Маю їй сказати, що ви хочете присягнути цареви, що она „нїхто“?

(Дальше буде).

Новинки.

Львів, дня 1-го марта 1906.

— З товариства „Просьвіта“. Головний виділ тов. „Просьвіта“ у Львові рішив на своїм засіданю дня 27 лютого с. р. надати стипендиї: 1. з фондациї імени Евзевія Грушкевича по 200 К: Миронови Грушкевичеви, ученикови висшої торговельної школи в Кракові і Дионизиеви Грушкевичеви, ученикови VI. кл. гімн. в Самборі, а також стипендийну запомогу в сумі 100 К з того-ж фонда Юр. Василеви Саноцкому, ученикови V. кл. рускої гімн. в Перемишли; 2. стипендию бл. п. Франца Фронца в квоті 180 К Івановн Скоті, ученикови I. кл. рускої гімн. в Перемишли; 3. стипендийну запомогу ім. Тараса Шевченка в квоті 200 К Людвикови Николаеви Гладиловичеви, ученикови висшого музичного інститута у Львові і 4. запомогу стипендийну ім. Теодора Качали в квоті 240 К Іванови Романків, ученикови IV. кл. гімн. в Бережанах.

— Дрібні вісти. Міністерство торговлї утворило новий господарский округ „Солотвину мизуньску“ (почта і тел. Вигода), котрий отворено дня 28 січня с. р. — В Станиславові вибух пятнистий тиф в захоронці брата Альберта, тому фізикат замкнув ей. — По переведеній розправі против урядників „Каси хорих“ в Станиславові трибунал засудив б. директора Кася Бріка на 14 місяців вязниці і зворот 1775 К та на 500 К судових коштів. Двох прочих, Зайдля і Месінга, увільнено. — Крилошанин львівскої лат. консисториї кп. Адам Сапіга іменований папою прибічним папским прапатом в Римі. Кн. Сапіга полишить ся дальше крилошанином львівскої капітули, хоч буде мешкати в Римі. Становище, на котре его покликано, уважає ся дуже важним. Попередником кн. Сапіги на тім становищи був гр. Зічі, іменований тепер архієпископом в Пятицерквах на Угорщині. Кн. Сапіга виїхав вже до Риму.

— Красвий з'їзд мельників враз із загальним збором „Кола мельників“ відбуде ся у Львові в неділю 4-го марта о 10 год. рано в сали промислово-торговельної палати при Галицкій площи ч. 10. На порядку дневнім стоїть між иншим: реформа, зміна статута і зміна назви товариства на „Краєво Коло мельників“; петиция до властий і парляменту в справі краєвого мельництва; справа мельницкого бюра праці. Хто би хотів взяти участь в сїм з'їзді, а не дістав запрошеня, нехай зажадає кореспонденткою на адресу „Бюро мельників при редакциї „Dźwignia“, а дістане его відворотною почтою.

— Репертуар руского театру у Львові. (Саля Jad Charuzim, ул. Берштайна). В пятницю 2 марта „Бурлака“, драма в 5 діях Карпенка-Карого.— В суботу дня 3 марта „На дні“, сцени з житя в 4 діях М. Горкого. — В неділю дня 4 марта „Чорноморці“, музика М. Лисенка. Виступ п-ні Заньковецкої. — Початок представлень о 7½ год. вечер. — Абонамент: першорядний на 6 вистав 15 К, другорядний на 6 вистав 10 К.

— Страшна родинна драма. З Брунсвига доносять: Двайцятьвісімлїтний маляр, Август Кеман, підрізав тут оногди горло двом своїм синам: 2-лїтному і 5-лїтному, а відтак сам собі відобрав житє, повісивши ся.

— Засуджене дефравданта. Як доносять з Парижа, засуджено там на 7 лїт Ґаллея, урядника банкового, що обікрав банк на кількасот тисяч франків. При Ґаллею найдено 585.000 франків. Товаришку его, Мереллї, з котрою по дефравдациї Ґаллей утїк був з Парижа, увільнено.

— Добрий син. Ілько Гірний, господар з Желехова великого, каменецкого повіта, донїс передвчера поліциї, що син его Михайло, укравши єму дня 25 с. м. 210 корон банкнотами, утїк до Львова. Гірний єсть середного росту і був одїтий по сільски.

— Малолїтні утїкачі. Перед кількома днями утїк із Стрия Станислав Йосиф Шванціс, ученик II. кляси гімназияльної, син зелїзничого кондуктора. Хлопець має перебувати тепер у Львові в товаристві Станислава Фури, ученика I. кляси виділової, котрий утїк також із Стрия з дому свого вітця, бувшого зелїзничого слюсаря, укравши вітцеви 350 корон. — З дому Петра Горбана, сторожа міскої школи ім. Чацкого у Львові, утїкла его дочка Мария.

— Зловлене дезертира. В улици Собіского, зловлено вчера перед полуднем вояка 30 полку піхоти Йосифа Чорного, котрий перед кількома днями утїк з касарнї. При Чорнім найдено долото, вітрих, сїрники і сьвічку. Чорного засаджено поки що в поліцийних арештах.

— Філїя тов. „Просьвіти“ в Стрию уряджує в місяци марти 1906 р. популярні виклади о меліорациї пасовиск громадских і управі сіножатий і ростин пашних в слїдуючих громадах повіта стрийского: дня 6 марта ві второк в Дулїбах, 7 марта в середу в Грабівци, 9 марта в пятницю в Гірнім, 10 марта в неділю в Жулинї, 11 марта в неділю в Лисятичах, 12 марта в понедїлок в Пятничанах, 14 марта в середу в Угерску, 16 марта в пятницю в Вівни, 18 марта в неділю в Добрянах, 19 марта в понедїлок в Кавску, 21 марта в середу в Дашаві, 23 марта в пятницю в Фалиши, 24 марта в суботу в Завадові. Згадані виклади відбувати ся будуть по читальнях, о год. 5 вечером. З огляду на важність справи, просить виділ філїї всїх інтересованих до як найчисленнїйшої участи.

— Кроваві наслїдки політичої аґітациї. Внаслїдок розрухів, які були в Нижневі підчас віча, яке там того дня відбувало ся, приказав судия слїдчий арештувати тринайцять селян з Лядского коло Нижнева. Арештоване переводила жандармерия в асистенциї віддїлу войска. Коли арештованих відводжено, товпа людий хотїла відбити арештованих і з окликом: „Не даймо братів“ — кинула ся на войско, котре зразу боронило ся баґнетами. Коли то не помагало, а товпа щораз сильнїйше атакувала войско, комендант віддїлу казав стріляти. Трох людий згинуло на місци а трох єсть тяжко ранених; арештовані втекли. Судия слїдчий приказав арештувати гр. кат. сотрудника в Нижневі о. Коростіля, котрого бесїда на вічу викликала розрухи. Президия висшого суду виделеґувала на місце радника судового Піскозуба із Станиславова а в Нижневі урядує староста Попель з Товмача. В Нижневі панував вчера спокій.

— З судової сали. Перед найвисшим трибуналом у Відни відбуде ся цивільна розправа в такій справі: Селяни в Стрийщині, Каська Друлева і Іван Тимчій купили ґрунт від Григория Київа, лїцитацийно набувця того ґрунту і заплативши за землю по 4000 К готівкою, обняли набуте господарство в посїдане. Тимчасом по двох роках показало ся, що та лїцитация, на котрій Григорий Київ купив ґрунт, була неважна, бо судия забув повідомити про неї всїх вірителів. Стрийский суд уневажнив цїлий екзекуцийний акт, викинув Каську Друль і Івана Тимчія з ґрунту і звернув ґрунт первісному властителеви. Бідні люди запізвали Київа о зворот гроший, але той стратив тимчасом весь маєток. Тому запізвали державний скарб о відшкодоване за хибний вимір справедливости, а висший краєвий суд, що єсть висшою інстанциєю в таких справах, признав їм 6000 К відшкодованя. Внаслїдок відклику прокураториї скарбу розправа відбуде ся в найвисшім трибуналї справедливости у Відни.

† Померли: Теодор Білоус, учитель в Новосїлках, яворівского повіта, дня 21 лютого с. р.;— Мария Войтович, жінка приватного урядника, дня 26 лютого у Львові.

Телеґрами.

Відень 1 марта. Бар. Феєрварі від'їхав вчера по полудни до Будапешту.

Будапешт 1 марта. Прокуратория обжалувала бувшого посла Польонія і обиду монарха і підбурюванє з причини его бесїди виголошеної в суботу в однім із клюбів політичних.

Петербурґ 1 марта. В Манджуриї наїхав вчера поїзд товаровий на войсковий; 16 ваґонів і обі льокомотиви ушкоджені, згинуло 8 козаків, а 4 єсть ранених.

Софія 1 марта. Сербский аґент дипльоматичний поробив представленя у тутешного правительства з причини послїдної стати в ґазеті „Нов Век“, в котрім остро критиковано поступоване сербского правительства з нагоди его уступок в справі митової унії.

Мадрит 1 марта. В обох палатах парляменту партії опозицийні ведуть обструкцию против проекту закона, передаючого судам войсковим справи обиди армії і зради державної.

Курс львівский.

Дня 28-го лютого 1906.	Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	552·—	562·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	260·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	580·—	586·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	—·—	300·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	111·50	—·—
Банку гіпот 4½%	100·60	101·30
4½% листи застав. Банку краєв.	101·50	—·—
4% листи застав. Банку краєв. .	99·30	100·—
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	99·50	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ лїт.	99·50	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	99·—	99·70
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99·70	100·40
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ 4½% . .	101·50	102·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	99·—	99·70
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99·30	100·—
„ м. Львова 4% по 200 кор.	97·80	98·50
IV. Льоси.		
Міста Кракова	90·—	98·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	51·50	53·50
Угорскі черв. хреста . .	33·10	35·10
Італїянь. черв. хр. 25 фр. . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. . .	58·—	64·—
Базилїка 10 кор. . .	25·—	27·—
Joszif 4 кор. . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·24	11·41
Рубель паперовий	2·49	2·50
100 марок нїмецких	117·—	117·50
Доляр американьский	4·80	5·—

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).